

Scénář - Ludmila Petrová

Píše se rok 1931 a do rodiny Řehořových v Lukách nad Jihlavou se narodila dcera Ludmila. Rané dětství prožila v Bohumíně, kde její otec sloužil jako četník. Po připojení Sudet k Německu roku 1938 musela její rodina pohraničí opustit.

Ukázka 1:

Tatínek byl četník, a přišel jednou večer ze služby, a řekl: "začněte balit". Přitom mě bylo 6 roků, já jsem byla v první třídě. "Přistaví se sem nákladní auto". Do rána se balilo, a ráno nastěhovali nábytek do toho nákladního auta a vezli to do nového Bohumína na nádraží. Přijeli jsme sem do Luk a neměli jsme to kam dát, tak u nějakech Kremláčků vedle, tam bylo pekařství a měli tam volné dvě místnosti, tak nás tam nechali ten nábytek složit.

Válečná léta v Lukách byla poměrně klidná. V té době chodila paní Petrová do školy. Vzpomíná však zejména na jaro roku 1945, kdy se sem blížila Rudá armáda, která postupně z našeho území vytlačovala německé vojáky.

Ukázka 2:

Fronta byla slyšet, to bylo slyšet. Konec byl osmého nebo devátého, ale ta fronta byla celej duben slyšet. To bylo takový opravdu dunění a pak jsme tady celou zimu slyšeli jak tady létaly letadla americký.

Nadšení z blížícího se konce války se projevilo na začátku roku 1945 i v Lukách. Občané vyvěšovali československé vlajky. Ale v té době se v Lukách zastavil vlak s prchajícími německými vojáky kvůli neprůjezdnému nádraží v Jihlavě.

Ukázka 3:

Ja si pamatuju akorát ten 45. rok, když tady zastavil ten vlak na louckým nádraží, celej to byl německej vlak, a ty Němci tady potom zastřelili nějakého Tůmu, to byl strážmistr. A on tam snad vyvěsil československou vlajku, a ty z toho vlaku ho zastřelili. Ten sloužil s mým tátou.

Zde je potřeba upřesnit, že zastřelený strážmistr se jmenoval Jan Tuna. Nakonec se koleje zprůjezdnily a vlak s německými vojáky mohl odjet směrem na západ, aniž by došlo k větším bojům. Ačkoliv během válečných let v Lukách nedošlo k žádným silným represím, někteří občané v této náročné době projevili svoji odvahu a vlastenectví.

Ukázka 4: No a ještě vám řeknu takovou perličku, ten pomník tady v Lukách, já nevím z kterýho to je roku, ale nahoře je lev, a ten lev když, začala bejt válka tak tam co je muzeum, tak tam bydleli nějaký Holubovi a měli hospodářství, měli tam stodolu nějakou, tak tam toho lva tam v tý slámě, ten tam přečkal až zase se dal na ten pomník, až po válce. Tak u těch Holubů byl schovanej, ve slámě.

Po skončení druhé světové války se situace zlepšovala jen pomalu. Obyvatelům Československa významně pomáhala pomoc ze zahraničí, která se nazývala UNRRA. Tato organizace poskytovala zejména materiál a služby nezbytné pro poválečnou obnovu československého hospodářství. V této době paní Petrová dojížděla na střední školu do Znojma.

Ukázka 5: Už jsem jezdila do toho Znojma, tak kolikrát jsem šla pěšky z toho Znojma, opravdu to byla kupa kilometrů, ale víte co tam jezdilo? Ráno jela UNRRA, americký auto, který teda bylo nahoře jako s takovým hadrem zeleným, vo šesti byla v těch Strachoticích, tam já jsem nastupovala do tý školy, a odpoledne k večeru jela dom.

I přes náročné mládí, paní Petrová vzpomíná na toto období ráda. V dalších letech se šťastně vdala, vychovala děti, její osobní vášní se stalo hraní v ochotnickém divadle a podle svých slov by ve svém životě nic neměnila.